

mitte rahal olemat. Miks on Jaan seda häda ja kimbatust mulle saanud! Mina olen waene laps, kel midagi ei ole, see on hõlbus arvata, et lugu teifiti ei ole. Oleks Jaan ometi enne isaga rääkinud, siis ei oleks mulle ega temale seda südamevalu osaks saanud." Reid sõnu üteldes hakkas ta ärdaste nutma.

Perenaene wõttis Tiinu kaenlasse ja ütles lahke häälega trööstides: „Mine ikka Tiinu, miks sa ilma asjata nutad! Ega peremees ometi weel „ei“ pole ütelnud. Pöäle selle olen mina selle poolt ja arwan, et ma waremalt minijat enesele ei wõi saadagi kui sind. Ura karda, ei ole wiga ühtegi. Külap saab kõik weel hästi minema.“

Seda wiisi rääkiswad nad weel mõndagi.

Kui Jüri pojaga ojas üksi oli, ütles ta temale: „Poeg, see ei olnud mitte häa, et sa ilma minule ütlemata kobe Tiinu oma pruudi nime alla tõffid. Sa oleksid pidanud seda enne mulle teada andma, et ka mina kui isa sulle oleksin midagi nõu annud.“

„Aga, armas isa,“ wastas Jaan, „niisugused asjad toimetatakse ikka südame järel. Mina ei arwanud mitte, et sina sugugi selle wastu saaksid olema, sest Tiinu on naesterahwas, nõnda kuda üleüldse üks peab olema, kui tast abikaas peab sama.“

„See on kõik tõsi,“ ütles isa, „ma olen ju ka ära näinud, et ta wäga usin ja truu on kõiges, mis ta ette wõtab. Aga mu sõbra tütar, keda sa ju ka wäga hästi tunnud, on niisama wiisakas ja jume- kas tütarlaps ja on tal ka oma jagu jõudu, mis ka tulu saadab elu algamises. Mina mõtlesin, et sa saad tüge gattaino. Tiinu on waeste rahwa laps ja

toob sulle küll hää südame, nagu loota on, ligi, aga muud midagi. Säält aga saad sa tubli ja hää südamega naese ja hää kaasaraha weel pööle selle. Mõtle selle pööle, eht wõid seda nüüd weel teha, enne kui hilja on.“

„Sa oled, isa, mulle,“ wastas Jaan, „mitu korda ütelnud, et rikkus ja raha mitte inimese õnn ilmas ei ole, waid hää süda, mis teiste inimestega elu sees oskab läbi käia, ja usinus ja truudus, mis inimest elust läbi peawad soatma. Kui seda inimese juurest leida on, siis tuleb igapäewane leib nagu iseenesest. Pööle selle seisame meie järjel, kus meil ihulikust warast ka just mitte puudust ei ole. Miks, pärast peaksin mina Tiinu, keda ma südamest ja õig- lasel wiisil armastan ja abikaasaks soowin, tühja raha pärast maha jätma!“

„Aga poeg,“ ütles jälle isa, „sa wõid ometi arvata, et mina sulle üksi seda soowin, mis sulle kasuks tuleb, miks ei taha sa minu nõu siis mitte wasta wõtta?“

„Wäga hää meelega wõtaksin su nõuu wasta, armas isa,“ wastas poeg, „kui ma ise armastust oma südamesse selle ehk teise tütarlapse wasta wõik- sin paanna. Aga seda ei wõi ma mitte teha. Tüdruk, keda sa mulle soowid, on auus inimene, ja ma olen palju hääd temast kuulnud, aga mu süda ei hoia tema poole, ja see'p see on. Ütle ise, isa, kas see oleks sinu meele pärast olnud, kui keegi sind oleks sundinud teist wõtma kui seda, kes nüüd sinu abi- kaas ja minu armastatud ema on. Ma usun, so ei oleks selles asjas ialgi ennast sundida lastnud.“